Ilma pitkemalt mingi asja järele küsimata ja tutwustamisekse könet algamata, andis naene, omal anumas soolatud liha, wöerale pitkale mehele; kes tänuliku meelega naesele rohkeid terwituisi jagades; wärawast wälja oma teed edasi läks.

Tuli naese mees kodu, teatas naene temale lahkel meelel wartu minnes järg mist:

„Täna tuli pitk päew ja ma andsin juba liha temale!" —

Kohkunult kuulas mees nüid sündinud lugudust; aga — kersee kärkis? ise kärkisid! —

1. ~~B.~~ Muinas aegne sõimamine.

Muinas ajal oli üks perenaene teisele weidi meelepaha sünnitanud (juhtumise teel).

Pahandatud perenaene ei saanud öölega päewal rahumaitset. Seepärast kärkis poissi hobune ree ette rakendada. Istusiwad peale ja sõitsiwad rahuriisuja perenaese ukse ette. Kus rahuatsija järg mistte sonadega pajatama pani:

„Oi sina kotinöelaga nöelutud!
Sia sõelaga sõelutud,
Leiwa labidaga latsutud,
Aia teibaga aetud!
Lämme leib ja wärske wõi,
Need käigu su läbi elawa keha! —
Poiss, pööra hobune ümber ja läki,
Nüid on ta juba küll saanud! —

2. ~~III.~~ Loowitus laulikule.

Küla mul ütles: kukku, kukku!
Küla lapsed, laula laula!
Mis mina kukkun, kurba lindu?
Mis mina laulen, halwa lapsi?
Kodu mul jäänud sõnade sõel,
Laua peale laulu lehta,
Persile paja täis waiba.
Noored mehed, hellad wennad,
Pange rattad rakke essa
Hallid höbe helmedersa
Körwid karu nahkadersa